

ישראל במלחמה

תמונה מהסדר שהתקיים במועדון מופת ביום חמישי שעבר.

גיליון מס. 2872* כ ניסן תשפ"ה * 18 אפריל 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב על
פטירתו בשיבה טובה של חברנו

סימון שיינגזיכט ז"ל

ומשתתף בצערם של דוט, רפי, גיורא,
חניתה, עירית
וכל בני המשפחה.

יהי זכרו ברוך

אבא היה שלם הגדול מסכום חלקיו.

שלם המורכב מניגודים וסטירות שהיו בעיני השתקפות המראה של חייו המורכבים.

אבי היה כרקמה נדירה אשר שוזרת מורכבויות יחדיו בארגון קוהרנטי.

מספר תחנות בדרכו היו:

ילדות כפעוט יהודי בלגי.

ילד פליט בכפר קתולי בצרפת.

בית יתומים בלגי של השומר הצעיר.

בית ספר לנתורי קרטא בלונדון.

הכשרה ב"הבונים".

מעין צבי

וכמובן השנים בכפר הנשיא.

אבא היה כפרי ואיש העולם, חקלאי וספורטאי,

סייף ובונה חרבות,

איש של פלדה וצורף אמן,

ישיר דוגמתי, גמיש ויצירתי,

אוטוידיקט וגם אמן עתיר כישורים.

כעת באנו לשחרר ולטמון את הגוף הדואב

כדי שרוחו תמשיך לחיות בזכרונות ובלבבות של כל מי שהכיר ומוקיר אותו.

אוהב אותך

יהי זכרך ברוך.

גיורא

אבא שלי יקר

כך אתה מופיע אצלי בנייד.

ביום ראשון האחרון לפני שטסתי לסמו, אתה בהומור הטיפוסי לך בקשת ממני להביא לך מים מאוברן (המים הכי טובים) של חברה שחשבת שכבר לא ניתן למצוא.

חיית חיים שלמים ומלאים כפי שאתה בעצמך כתבת ואני לא מאמינה שגם הכותב המוכשר ביותר היה יכול להמציא סיפור חיים כמו שלך.

זכית לילדים, נכדים ונין שהוא חיבור של שתי המשפחות שלך.

היית אדם מוכשר וחכם עם הרבה קסם אישי אבל גם ידעת לפעמים לשגע את כולנו.

לפני כשבועיים אמרת לי שאתה גוסס ואני ידעתי שיש לך עוד יעד אחד שאתה רוצה לכבוש ובעקשנות שלך ברור שהצלחת בשבוע שעבר חגגנו לך יום הולדת 90 עם בלונים זיקוקים שמפניה וקרם ברולה שכל כך אהבת.

אבא שלי יקר,

אבא שחוזר ב 19:00-20:00 בבגדי העבודה הכחולים וברח המפעל, אבא מביך שהולך איתי יד ביד בקיבוץ ושר בקולי קולות "נ רוזה" ו"הקוקו והסרפן" של יהורם גאון.

אבא של אימוני הסייף בחדר האוכל הישן - וכן זכית באליפות הגליל.

אבא שלא דופק חשבון ופוצח בואלס סוער עם דודה פולה בחדר האוכל כשכולם די מופתעים.

אבא של תורנות שבת בצאן, הולכים למרעה לאסוף את הכבשים לחליבה.

אבא שתמיד מחמיא לאמא על הארוחה ובקריצה ממזרית תמיד מוסיף אבל.....

אבא שגוזם את הוורדים כדי שבפעם הבאה יהיו עוד יותר יפים

אבא של צדפים ואבנים ועוד הרבה הרבה רגעי קסם.

היה בך גם צד קשוח ולא מתפשר.

זהר ארגן לנו ביקור ביד ושם כי לך היה חשוב לתקן את העדות שלך
ולי היה חשוב להיות שם אתך. שם סוף סוף עלו דברים שלא דברת
עליהם לפני והיום כשאני הרבה בצרפת הדברים מתחברים ואני
מבינה מאט יותר.

ביום שני עוד זכינו סמו ואני להיפרד ממך בשיחת ווטסאפ.
כבר לא היה לך הכח לשיר לסמו את "לפטיט לה מריונט" – השיר
שלכם, אבל הצלחת להרים את היד ולנופף לנו לשלום.
הדיווה הגדול נפרד מהדיווה הקטן שכל כך אהב את סבא סימון.

אוהבת חניתה

לרוב, מציאת מילים היא לא דבר שמאתגר אותי.
אבל כשזה מגיע לסבא שלי – האיש הכל-כך ייחודי, מורכב וחד-פעמי – אני
מודה שאני מתקשה.

אנחנו נפרדים היום מסבא, בשיבה טובה, בגיל תשעים.
ובמקום להתמקד בעצב הפרידה, אני רוצה לבחור להביע תודה, ולהקדיש רגע
לחגוג חיים עשירים, מלאים ומשמעותיים – של דמות יוצאת דופן.

כמו רבים מהיהודים האירופאים בני דורו, גם לסבא הייתה התחלה לא פשוטה.
אבל דווקא אותה ההתחלה היא שאפשרה לו להפוך לאדם המורכב, המרתק
והמעורר השראה שאנחנו הכרנו ואהבנו.

לאורך כל חייו סבא לא הפסיק להילחם – על חייו, על עקרונותיו, על מה שחשוב
באמת.

לכאורה, העקשנות הזו יכלה להפוך אותו לאדם קשה. אבל בפועל – היא הייתה
עטופה ברוך, בחום וביכולת נדירה להפוך את הקשה ליפה.

מלאכת הצורפות שכל כך אהב היא מטפורה טובה לדמותו – לקחת מתכת קרה
וקשה, ולראות בה את הפוטנציאל למשהו עדין, נעים, ואסתטי.

כך גם אופיו: שילוב נדיר של חוזק ורוך, גבריות ונשיות, עקשנות ורגישות.
הוא האמין שדווקא מהמקומות הקשים אפשר לברוא יופי – והוא עשה את זה,
פעם אחר פעם.

זה לא סוד שהייתה לו עקשנות של שור וערכים יציבים כמו החומה הסינית.
אבל השילוב בין הנוקשות הערכית לבין הפתיחות המחשבית הפך אותו לאדם
יוצא דופן – כזה שלא רק ניצח בוויכוחים, אלא גם הצליח לעצב את חייו ועולמו
בדרך מקורית, אמיצה, ובלתי מתפשרת.

מבחינתי – הוא תמיד היה ההגדרה ליצירתיות.
הוא פתר בעיות שנראו לאחרים בלתי פתירות, ובנה מכונות שעדיין עבדו
במפעל שנים אחרי שכבר סיים את עבודתו. ולעיתים אף מצא בעיות שאחרים
לא ידעו שיש צורך לתקן.

גם חוש האסתטיקה, הסגנון והטעם – היו חלק בלתי נפרד ממנו.
הוא אהב אוכל טוב, אופנה, תרבות, יין איכותי.
והאהבות שלו חלחלו לכולנו.

סבא הוריש לנו לא רק זיכרונות, אלא הון תרבותי של ממש.
המשפחה שהוא עיצב הפכה לשיקוף שלו: כולנו קצת עקשנים, כולנו יצירתיים,
ולטעמי כולנו צועדים בדרכים שונות בהן קיבלנו רוח גבית ממנו.

בא,

אני לא יודעת מי יגיד לי עכשיו:

"You look nice today, darling," גם אם הוא ראה אותי אתמול ונראיתי

בדיוק אותו הדבר

מי יזכיר לי להוסיף חצי ירח בציפורניים כדי שהמניקור יהיה אופנת?
ומי יאמר לסבתא שאין מספיק ברנדי בעוגה? ואני מאמינה שרבים מהחברים
והמשפחה יתגעגעו לשיחה השבועית שהייתה מתבצעת בדיוק של שיעון
שוויצרי. אבל מה שאני כן יודעת זה שהגאווה שלך בי ובבני משפחתך תמשיך
ללוות אותי הרבה אחרי שהלכת ואני רוצה להודות לך האהבה והתמיכה
שהענקת לכולנו. אני יודעת שתמשיך לחיות בליבנו דרך הזיכרונות, דרך
הערכים, ותחומי העניין הרבים שהעברת אלינו.

סיון

נפרדים מסימון

סימון (שמעון) נולד באנטוורפן, בלגיה, באחד באפריל 1935. לפני שבועיים הגיע לגיל 90. למרות התאריך המעלה חיוך, ילדותו של סימון לא הייתה קלה כלל. אי אפשר לפרט כאן את המקומות השונים והמשונים אליהם התגלגל. במלחמת העולם השנייה הוא חי כילד פליט בדרום צרפת בשנים 1940/42, רוב הזמן עם אימו. אביו הוגלה לאלג'יר ונפטר שם. מ-1942 ועד שחרור צרפת מידי הנאצים הסתתר סימון, בעוד אימו עברה לשווייץ ולחמה במחתרת. בסוף התקופה למד בבית ספר צרפתי, וכך למד הילד דובר האידיש והפלמית, גם צרפתית.

בכפר הנשיא יש והיו מספר חברים שהסתתרו בצרפת ובבלגיה בימי השואה (סימון, הנרי שפרונג, וכן רות וז'ק גולן, ישראל אבידור ומינה סלע ז"ל), אך סימון היה צעיר מהם בעשר שנים ומעלה. על חוויותיו כילד בן חמש עד תשע, ותוצאות מחקר על בני משפחתו שערך כמבוגר, כתב באופן מרגש למען ילדיו ונכדיו (באנגלית...). סימון עלה ארצה באוניה "נגבה" במאי 1956 והצטרף למעין צבי, שם פגש את דוט מוריס מגרעין ה'. במרץ 1957 הגיע הזוג הצעיר לכפר הנשיא, והם התקבלו לחברות במרץ 1958.

ביוני 1958 נישאו, והצטרפו לזוגות לא מעטים של וותיקים, שמהם אחד יליד אנגליה, והשני שורד שואה. המשפחה גדלה עם הולדת רפי, גיורא, חניתה ועירית, ובוודאי היוותה עוד סוג של נצחון על הצוררים. סימון, אדם חכם ויסודי, סקרן ואוטודידקט, עבד בעיבוד השבבי במפעל הבונים שנים רבות, ונסע להכשרות רבות ושליחויות מסחריות בחו"ל. אורי אדלשטיין סיפר הערב שסימון הצטיין כל כך בידיעותיו המקצועיות, שניהל ניסויים במחרטות עבור ישקר. כך שתרומתו הייתה משמעותית גם להבונים וגם לישקר. כילדה זכור לי כמה התרשמתי מהידע שלו בסיף, ומהחוג שהקים כאן. גם בצורפות היה רב כשרון, ויצר תכשיטים מקוריים, לאחר לימודים בתל-חי. אדם בלתי שגרתי, אבא וסבא אוהב ואהוב. בשנים האחרונות התדרדרה בריאותו של סימון, הגוף נחלש, אך הוא המשיך לבוא לשעורי הפילאטיס במפגש. גיורא סעד אותו במסירות רבה. לאחר מכן קיבל עובד זר, וממש לאחרונה נכנס לבית יונתן. נראה היה שסימון נלחם להגיע ליום הולדתו התשעים. וניצח גם כאן. לאחר שבני המשפחה חגגו איתו, הרשה לעצמו לשחרר. וכעת נגמר הסבל.

נוח בשלום על משכבך, באדמת הקיבוץ שהיית בין מקימיו. לדוט, הילדים, וכל בני המשפחה – משתתפים בצערכם. מי ייתן שתמצאו נחמה בזיכרונות היפים של חיים מלאים ופוריים.

רחל גינת

דברים לזכרו של סימון.

סימון היה אבא בכיתה. אני לא זוכר אותו משם.

אני התחלתי לעבוד עם סימון כשהייתי סטודנט להנדסה.

בחופשות הקיץ הגעתי למפעל ועבדתי במחלקת עיבוד שבבי כדי ללמוד את הנושא של עיבוד שבבי וכל שאלה ששאלתי את לס, הוא היה קורא לסימון להסביר וללמד אותי. אחר כך שהתחלתי לעבוד כמהנדס המפעיל החדש סימון גויס לצוות ושם למדתי להכיר את האיש. את הממציא, את הקפדן, את האיכות. עד היום יש מחסן כלים מלא במתקני עיבוד של המפעיל שסימון תכנן, פיקח ויצר.

את טביעת האצבעות של סימון רואים בכל מקום בעיבוד שבבי של המפעל. המתקנים שהוא בנה. המתקנים שאחרים העתיקו. האיכות שבכל תהליך. התרבות של הנדסת האיכות. זו הייתה גדולתו. היו אחרים אבל הכול התחיל ממנו וכולם שומרים את מה שהוא יצר עד היום.

לסימון יש חלק בתעשיית המתכת הישראלית. ישקר הגדולה התפתחה בשנות ה-60 של המאה הקודמת והבונים הייתה מעבדת הפיתוח של ישקר. יש סיפורים (עליהם רק שמעתי) על אנשי ישקר שמביאים מזוודות של כלי עיבוד לניסיונות בהבונים. ניסיונות שסימון ניהל. הוא פעם הדגים לי איך הוא מנסה כלי חדש, עמדתי לידו כשהוא התחיל להפעיל מחרטה בקידומת גבוה. וכמו שאומרים בספורט, התחיל מהר והגביר כל הזמן, ככה סימון מתחיל להגביר את הקידומת ואני תוך 10 שניות ברחתי משם לקול הרעש האדיר והניצוצות והשבבים שעפו מסביב. אבל סימון נשאר לעמוד שם ליד ולבדוק עד לאן הוא יכול למתוח את הגבול. סימון עזר רבות לחברת ישקר לפתח את המוצרים שעשו אותה לחברה המובילה בישראל.

לסימון יש חלק חשוב בהצלחה של הבונים, בהצלחה של ישקר, בהצלחה של הקיבוץ. אתם דור ההמשך, שאו בגאווה את זכרו.

יהי זכרו ברוך.

אורי אדלשטיין.

UPON arriving to the kibbutz for an Ulpan in 1972, I was assigned to a family to share Shabbat dinner with and help me integrate into the kibbutz system. I was assigned to DOT AND SIMON due to my degree in Early Childhood Education and I eventually worked with DOT in the GAN.

Dot and Simon were now my extended family and their loving four children were by “extended family”. Dot and Simon welcomed me into their home and I immediately felt like one of theirs. Dot worked miracles in the kitchen and Simon made Shabbat dinner entertaining, all-inclusive and most importantly sharing a few glasses of Scotch made the evening so much more “warm” . Simon always was grateful when I would bring to their home my friends like Mick and Nick who they also embraced as their “extended family” for many years to come.

Simon and Dot helped shape my life on the kibbutz and welcomed me as another family member. I will be forever grateful for that feeling of all-inclusiveness I felt.

Simon would share with me his stories about his time as a child in France and his bravery as a “hidden child” and I would listen with deep respect for his life challenges. His attitude and passion for his family history and his life on the kibbutz inspired me to want to LEARN MORE. I could not absorb enough of his stories, bravery and ability to survive the atrocities of the world. His extraordinary talent as a tradesman was a true gift and today I still covet his jewelry pieces he gifted me.

My stay on the kibbutz lasted years and I was able to share many of my life experiences. Simon & Dot were the first to know that I was going to get married and they played such a vital role in making the experience so meaningful, that included hosting my large family from the US and S. Africa with grace and tireless enthusiasm. For that I will never forget that beautiful day.

I will miss you Simon and wanted to thank you for opening your home and heart to me. I will forever be grateful for your many shared stories, warm evenings sipping scotch and looking out over the valley just watching the stars.

I will now look up at the stars and know you are there.

You inspired me to live a more meaningful and purposeful life and I will be eternally grateful.

Love always, Robin

טקס יום השואה 2025 – הדלקת משואה

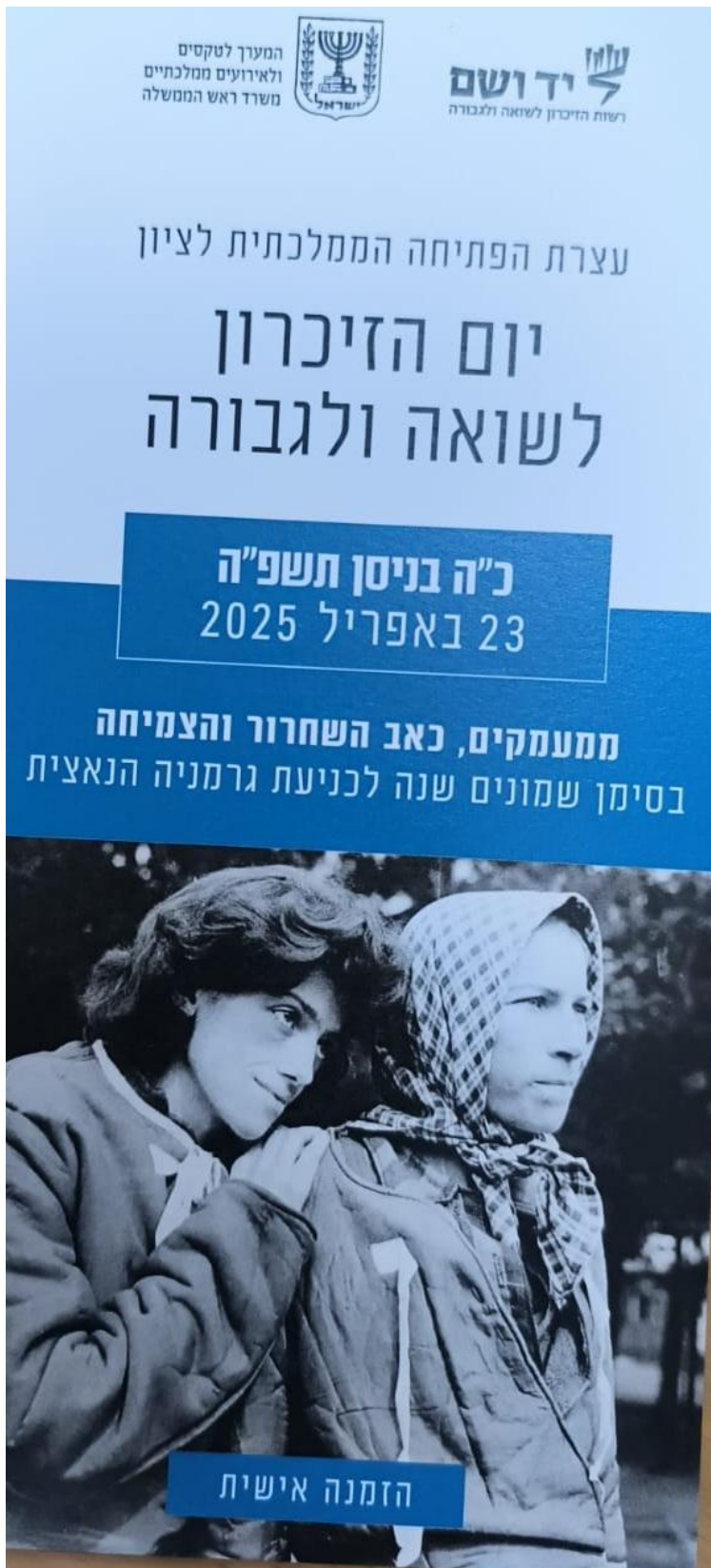
בטקס הפותח את אירועי יום השואה 2025, המציינים 80 שנה לניצחון על גרמניה הנאצית, אחת ממדליקות המשואות תהיה דר' מוניקה ברזל שתלווה בנכדתה - החיילת רעות.

מוניקה שהייתה חברת קיבוץ בשנות ה-60 של המאה הקודמת, וחזרה לקיבוץ לפני 17 שנה, היא ניצולה של בית החולים היהודי בברלין, המוסד הרפואי שפעל במשך כל השואה. אמה של מוניקה, אדית פרידמן לבית דניאל ז"ל, הייתה אחות במחלקה הכירורגית. למרות אקציות רבות, שבהן למשל סבתא של מוניקה נשלחה לטרזינשטט, ושם מתה, שרדו אדית ומוניקה את השואה.

ביום שחרור בית החולים במאי 1945, היו במתחם בית החולים היהודי בברלין כ-800 יהודים או יהודים למחצה. חיילי הצבא האדום לא האמינו תחילה שכ-800 יהודים חיים בלב ברלין, אחרי הזוועות שהם ראו בפולין ובמקומות אחרים.

הטקס ייערך בערב יום השואה – 23.4 בשעה 20:00 וישודר בכל ערוצי התקשורת.

מוניקה גאה לייצג בטקס גם את קיבוץ כפר הנשיא ואת יהדות גרמניה כולה, ניצולי השואה וצאצאיהם.

נעמי פולני

השבוע לפני שנה הלכה לעולמה נעמי פולני, אישה רבת שנים ורבת יופי ולה צמה ארוכה. הייתה זמרת, שחקנית, מפיקה מוזיקלית, מעבדת מוזיקלית, עורכת, כוריאוגרפית ובמאית ישראלית, וכלת פרס ישראל. כל סערת היצירה הבלתי נלאית הזאת הייתה ארוזה בתוך צניעות גדולה וקפדנית. היום כבר לא מייצרים כאלה. חבל. (יש אומרים שכאשר הלכה לעולמה ייללו מרה תרנגולים בכל רחבי הארץ).

זמר אהבה לים | רפאל אליעז | סשה ארגוב | התרנגולים | נעמי פולני | תודה

אם עוד החֶשֶׁךְ רב ואין כּוֹכַב לִי
ואם הַיָּם גּוֹעֵשׁ,
עַל תֵּרֶן סְפִינָתִי הַדְּלִיקִי, אִמָּא,
שׁוֹשְׁנָה נֶשֶׁל אֵשׁ.

ואם הַחֲוִירוֹ עַד בְּלִי נֶשֶׁחַק שָׁמַיִם
וְחוּט הַשֶּׁמֶר דֶּק,
הוֹשִׁיטִי יָד חֲמָה, בְּרִכְיִי, אִמָּא,
וְלֵב אֵל לֵב יִחְזַק.

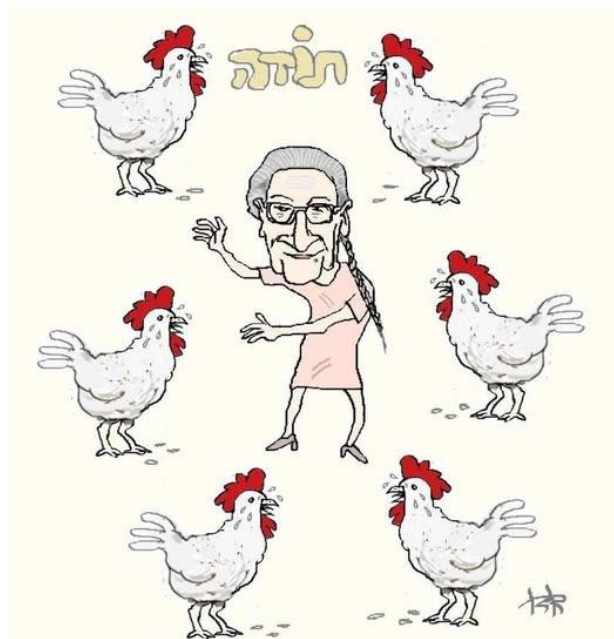
כַּפֶּת זָהָב מַעַל
תַּחְתִּי תֵהוֹם וְדָמִי.
שְׂאֵנִי גַל, שְׂאֵנִי גַל,
אֶל אֶרֶץ חִלּוּמִי.
שְׂאֵנִי בַתְּבוּנָה
וְאַל תִּשְׁאַל נָא מָה לִּי.
צִפּוֹר קִטְנָה, צִפּוֹר קִטְנָה,
בְּאֶפֶק מְחֻכָּה לִי.

אם כִּלְתִּי בַחֲלוּמָה תּוֹפֶרֶת
כִּתְנֶת לְאֵהוֹב,
נִשְׁקִיָּה חֶרֶשׁ עַל מִצְחָה, הוּא אִמָּא,

אמרי לה כי אשוב.

ואם תשאל מה הנתיב בים לי,
ומה לי אצודד,
הגידי לה: מנחת פלאים, הו אבא,
לרך שיוולד.

התרנגולים <https://www.youtube.com/watch?v=WVljap9Ab8Q>

סגן מפקד חוליית צליפה

1. לא מזמן, כאשר נודע שאלמוג בוקר עוזב את ערוץ 13 ועובר לערוץ 12, נשבע לכם שנפלטו ממני כמה צווחות שמחה. סופסוף אני יכול לחזור לצפות בשידורי ערוץ 13 בלי להיתקל בפרשנו בדרום העילג והפומפוזי.
2. למי שעוקב, אתמול אלמוג בוקר צייץ הודעה של דובר צה"ל שהייתה כה פרודית במשמעותה שהיה ברור שהפרשן בדרום לא מבין עד כמה היא כזו: "צה"ל: חיסלנו את המחבל עבדאללה נעים הדהוד מוסא אשר שימש כסגן ראש חוליית צליפה בארגון הטרור חמאס. המחבל הותקף באופן ממוקד כשנסע ברכבו."

3. וואו וואו סגן ראש חוליית צליפה. WTF. ?! ללא ספק אחת ההודעות המטומטמות ביותר אבר של דו"צ .

4. באיור הנילוה אפשר לראות את סגן ראש חוליית צליפה שנייה לפני שהוא מסוכל ברכבו

עוד כמה מילים על סדר פסח

1. סדר פסח חלף עבר לו, כבכל שנה, ושוב נפגשתי מחדש ברגשות המעורבים שהוא מחולל בי. ראשית יש משהו מאוד מתיש בחלקים גדולים מסדר הפסח. שנית יש בו את "השפוך חמתך על הגויים אשר לא ידעוך", שמעצבן אותי בכל שנה מחדש. ולבסוף, לרוב בחיים אני מוצא שישנה סתירה גדולה בין חירות לסדר. ובעיני זהו אירוע שלא החליט עד הסוף מה הוא חוגג בעצם - חירות או סדר.

2. עוד קשה לי עם זה שבשנים האחרונות אנחנו הולכים ומתרחקים מן ההוראה רחבת הלב שמופיעה באופן כה חד וברור בספר במדבר: "וכי יגור אתכם גר ועשה פסח ליהוה כחקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חקת אמת יהיה לכם ולגר ולאזרח הארץ". איפה אנחנו ואיפה ההלכה הזאת שנמצאת היום מושלכת ת"ק פרסה אל מעבר לסמבטיון הרחק מן החברה הישראלית הגזענית והחסרה כל כך את היכולת להכיל את השונה, שמתעבת כל כך את "האחר".

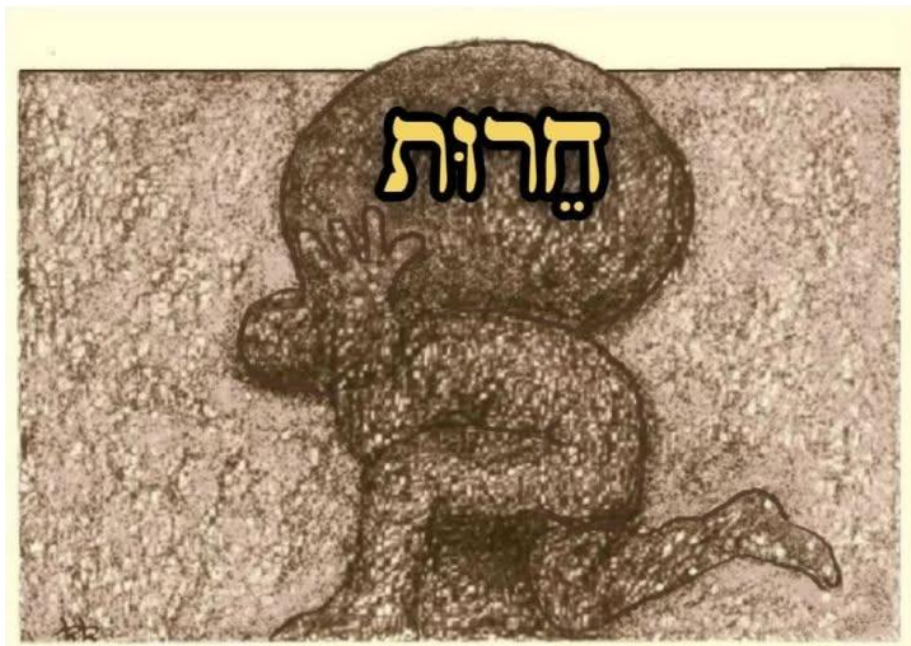
3. ולכן כהרגלי בחודש בכל פעם שאני מגלה שקשה לי לקפוץ מעל לתהום פעורה בשתי קפיצות, אני הולך ונועץ בחז"ל, שידעו תמיד לברוא את הגשר שבאמצעותו נחצה תהום רבה בלי ליפול ולאבד בתוכה לעד.

4. פסח

פסח, ארוע קוסמי עצום
של מתח גדול וקשה
בין חרות לסדר.
שני קטבים אימתניים
שאתה נקרע ביניהם בעצמה
רבה בכל פעם מחדש.

והאדם מתיגע בכל שנה
בעמל רב לנתב אותם
ברך לאינטימיות חמה
ומאירת פנים של
אוצרות טללים נפתחים.

"אל תאמר חרות על הלווחות
אמר חרות על הלווחות", נזעקו
חז"ל כאשר חשו בסכנה המסדרת
הקרבה והולדת, ובהבל פיהם המכשף
פרצו לנו את גבולות השמים
באפק ההולך ונסגר של הסדר.

• סימון שיינגזיכט ז"ל

בנוכחות המשפחה המורחבת והרבה חברים מהקיבוץ, מהמפעל וחברים של המשפחה, הובא סימון שיינגזיכט למנוחת עולם היום אחרי הצהריים. בהספדים שמענו על איש רב צדדים, יכולות וכישרונות. נזכרתי בתקופה הארוכה שעבד במפעל, נזכרתי בתכשיטים היפים שעשה לאורך השנים, ונזכרתי גם בימים שבהם הוא היה סייף מעולה ופעיל, ובזכותו התקיים בכפר הנשיא חוג מרובה משתתפים של מחזיקי חרב וחובשי מסכת סייף.

ועוד דבר למדתי בזמן הלוויה, שסימון הצליח להחזיק מעמד ממש עד להגיעו לגיל 90.

עוד אחד מחברי גרעין ה' הלך לעולמו. ימתקו לך רגבי עפרך, סימון, ולבני משפחתך שלוחים תנחומים.

• שביעי של פסח

כי הנה הפסח עובר לו, הגשם והקור (לא כל כך) חלפו להם, ואנו כבר כמעט בשביעי של פסח. אישית, אני אוהבת את חג המצות. אני אוהבת לאכול מצות גם אחרי הפסח, והקניידלך, אוח! הקניידלך, כל כך טעימות, אך למה יש בהן כל כך הרבה קלוריות???

מלה אחת של אזהרה:

בשנה שעברה היינו בעיצומה של מלחמה, וכבר שכחתי ש:

בחול המועד, ובמיוחד כאשר חול המועד נמשך כל השבוע – אסור באיסור חמור לצאת מהקיבוץ. אפשר אולי ללכת לטייל ברגל, לרכב על אופניים עד טובא וחזרה, אבל ...

נסענו ביום שני לבנק בראש פינה. הגענו פחות או יותר בשלום בשעה 11.35 ומצאנו שהבנק נסגר ב-11.30. הסתכלנו מסביב וראינו שלא כדאי לנסות ללכת לשתות קפה, לקנות משהו, שממילא אני לא זקוקה לו. בכל מקום המוני אנשים, ואין חנייה. הדבר היחיד שכדאי לעשות, ומיד, זה הביתה! חצי שעה מאוחר יותר עברנו את שער הקיבוץ באנחת רווחה.

ועדיין לא למדנו את הלקח. מכיוון שהוזמנו לתערוכה בנתניה, החלטנו לצאת מוקדם בבוקר, לבקר בתערוכה, ועוד כוס קפה אצל חברים ו... הביתה. החצי הראשון של התוכנית עבר איכשהו בשלום, אבל מראה התנועה הצפופה מהדרום לצפון גרם לי להרהר מה יהיה המצב בדרך חזרה. ואכן, הדרך מנתניה הביתה ארכה ארבע ורבע שעות!

בקיצור: מלה אחת של אזהרה, למי שחושב לצאת מגדר הקיבוץ בחול המועד:
DON'T

תזכירו לי בסוכות!

• חג הפסח במועדון "המפגש"

באירוע יפה, עשיר בתוכן ובטעמים, קבלנו את החג ב"מפגש".

צילה בן רשף הכינה את ההגדה ושילבה בתוכה קטעים מהגדת החטופים שיצאה לאור לקראת החג. צילה גם ניהלה את הסדר בחן רב. היו רגעים מרגשים, ביניהם הרגע שבו שרה דבולט נעמדה ליד מקס מדר ושרה "ומשה הכה בסלע", ומקס תופף בידיו על השולחן, ובסוף אף זיכה את שרה בנשיקה.

המטפלים של החברים השתתפו אף הם בחגיגה ובכלל הייתה אירה חגיגית ושמחה. הרבה חברות וחברים התנדבו לעסוק במלאכה, אינני מזכירה את שמותיהם מחשש שאחמיץ (חמץ!!!) כמה שמות, אבל היו לא מעט מתנדבים, שערכו הגישו ופינו.

מבחינתי ההתרגשות העיקרית התמצתה בנקודה, שזאת הייתה מסיבת הפרידה מאירנה זפרני שלאחר 5 שנים בתפקידיה המרובים החליטה להחזיר את המפתחות ולהמשיך הלאה.

האירוע הזה, היה ההפקה האחרונה של אירנה בתפקיד, ונעשה ברוח שבה היא תמיד ערכה אירועים: טוב טעם, מפות לבנות כלים יפים (רב פעמים), גביעי יין יפים וגדולים וגם קייטרינג יפה וטעים.

אירנה, אנחנו חייבים לך הרבה תודה על השינוי שהובלת במפגש. ממצב שבו המפגש היה קרוב לסגירה, למצב שיש לנו מועדון, תוסס, פעיל ובו משתתפים רבים.

זאת גם ההזדמנות לאחל לדליה זלצברג שמחליפה את אירנה בניהול המועדון, יחד עם אבלין, הממשיכה להיות אם הבית של המפגש, הרבה הצלחה. אנחנו

מציעים את עזרתנו, יש הרבה חברים בגילאים המבוגרים יותר או עוד יותר שנהנים מהמקום ושמוכנים לסייע.

• ברכות למוניקה ברזל

ד"ר מוניקה ברזל שהצטרפה לקיבוץ לפני למעלה מששים שנה עם בעלה אילן ז"ל ושפה גם ילדה את שני ילדיה, עומדת להשיא משואה בערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה ב"יד ושם". מוניקה גדלה עד גיל שמונה בלב העיר ברלין. אמה של מוניקה הייתה אחות בבית החולים היהודי בברלין, שמשום מה החולים והצוות שבו לא נשלחו למחנות המוות. כך שמוניקה, שכל ימיה הראשונים עברו בין רופאים, חולים, מחלקות בבית החולים, היא בעצם שורדת שואה. רק בגיל שמונה היא השתחררה עם אמה, עברה לאנגליה, למדה אנגלית, למדה קרוא וכתוב, למדה ולמדה עד לסיום תואר דוקטור - רופאת שיניים.

בערב יום השואה נצפה בטלוויזיה בטכס ביד ושם, ונהיה גאים במוניקה מכפר הנשיא!

חג שני שמח שבת שלום

ושיוחזרו כל החטופים הביתה מיד!

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@

59 חטופים וחטופות נמצאים כבר 560 ימים בשבי

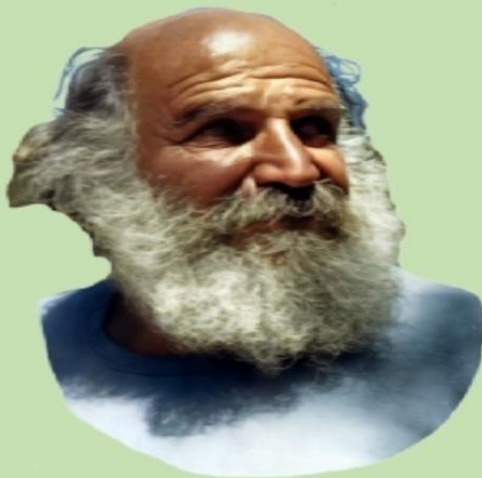

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוֹד אֵלֶּיךָ

זֶהֱי זְכוֹרָם בָּרוּךְ

יוחנן סלע ז"ל - (10/5/1986 - 21/9/1922)

יוחנן חבר הקיבוץ ומקבוצת מייסדיו. חיי באוסטריה וכבר בגיל 16 עלה לארץ דרך הולנד. פעל רבות במלחמת העצמאות וגם לפני. אצלנו החל דרכו בהקמת המדגה ולאחר מכן עבר למטעים ולבסוף הגיע למקום שכולנו מכירים אותו שם, הרי הוא ענף הנוי. חיצונית נראה יוחנן כנביא זעם אך מראה הכפר היה יכול להיות אחר לגמרי אלמלא עבודתו העיקשת והמסורה שעיצבה את פני הכפר לתפארה. כן, יוחנן בהחלט ייזכר כאבן דרך בחיי כפר הנשיא.

<https://khbbm1.wixsite.com/1986-04>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

18.4 יובל איילון

חורש בר שמואל

איתן זקן

19.4 שולמית פרנק – בת 90

רג'י פרלסון

שושנה יודאיקין

אביבה גולדברג

סלע לינטון

20.4 הלל יודאיקין

איתי כהן נאה

23.4 יהל לבני

24.4 שירה שטיינר

מיה זפרני

סיפור ליום השואה

המזוודה / רבקה מגן

"רוחמק'ה, התעוררי! קומי מהר!" שמעתי את הקול המבוהל של אמא. פקחתי את העיניים בבת אחת.

לצידי דלק נר, ואור חורר מלא את החדר. בחוץ שרר חושך כבד, ומרחוק נשמעו קולות נפץ עמומים.

אמא הלבישה אותי במהירות במעיל הצמר הכחול, בשמלה האדומה, בגרביים הארוכים ובכובע, שסרגה לי סבתא.

אמא לקחה בידה מזוודת עץ כבדה, מלאה בגדים. בקושי הצליחה לסגור אותה. רועדת מהתרגשות רצתי לקחת את הבובה מארון הצעצועים שלי.

"לא רוחמק'ה, לא!" קראה אמא. "לוקחים רק את המזוודה הזאת! מוכרחים לשמור עליה היטב!" אמרה בדרך אל הדלת, "יש בה סוד כמוס. סוד שיחלץ אותנו מכל צרה!" "גלי לי את הסוד!" בקשתי מאמא.

"לא עכשיו, רוחמק'ה, יבוא יום ותדעי!" ענתה אמא ושמה יד רועדת בידי. ביד השנייה היא נשאה את המזוודה הכבדה. יצאנו אל הלילה החשוך והקר.

ברחוב התרוצצו אנשים, סוחבים כרים, כסתות, מזוודות וחבילות. הם התחברו כמונו לשיירה ארוכה שנעה במהירות קדימה, מחוץ לעיר.

פתאום שמענו זמזום מוזר. הזמזום הפך לרעש של מטוס ועוד מטוס. המון מטוסים. אמא ואני רצנו לעבר היער שבצד הדרך. כמעט נבלענו בתוכו, ואז שמעתי רעש אדיר. העולם הסתחרר, חשבתי שאני מרחפת... רגלי לא נשמעו לי, וערפל שחור ירד עלי. כשפקחתי עיניים שררה מסביב דממה. ריח של עשן כבד עמד באוויר. אמא ישבה על ידי. מסביב נראו אנשים שכאילו קפאו במקומם.

"נבהלת, רוחמק'ה," הסבירה אמא, "ועכשיו הכל בסדר. השיירה ממתינה ביער, עד שתחלוף הסכנה. אולי את רוצה לשחק במסרק שלי?" שאלה אמא והוציאה את המסרק עם האבנים הזוהרות, שהחזיק את הצמה הבהירה שלה.

שמחתי. אמא לא הרשתה לי עד כה לשחק במסרק שלה. עכשיו לקחתי את המסרק בעדינות וסרקתי את השיער שלי. אמא הביטה בי בחיוך, הניחה את ראשה על המזוודה ונרדמה מיד.

התבוננתי מסביב. ראיתי סנאי מטפס על העץ שממול. התקרבתי לעץ, אבל הסנאי כבר החליק למטה, רץ והתרחק. רצתי אחריו. לרגע הוא התבונן בי, ואני בו. אחר כך רצנו מעץ לעץ. פתאום, כשנדמה היה לי שאנחנו חברים, הוא נעלם, הסנאי. עמדתי לבדי בלב היער. שקט. רק ציוץ של ציפורים נשמע.

"אמא! קראתי בקול לעזרה. ההד חזר אליי, ואיתו - רק ציוץ הציפורים.

לאן ארוץ? לימין, לשמאל? לא ידעתי. רצתי קדימה.

לעולם לא אמצא את אמא, חשבתי מבוהלת וקראתי לה. לשווא. פתאום ראיתי אותו. אדם זר שרוע לרוחב השביל. האיש הזה יעזור לי, נשמתי לרווחה. האיש ישן שינה עמוקה. התכופתי וביקשתי קודם בקול נמוך ואחר כך בצעקה גדולה, מטלטלת אותו בכוח: "התעורר, דוד! עזור לי, אני מחפשת את אמא שלי".

האיש המשיך לישון. "אתה דוד רע!" קראתי והמשכתי לרוץ, קוראת בכל כוחי: "ה-צ-י-ל-ו!!!"

הקריאה שלי הפריחה ציפורים מצמרות העצים, ורק כשחזרה השלווה ליער ונשימתי חזרה אליי, ראיתי מרחוק צללית של אישה עם מזוודה.

"אמא! אמא!" זעקתי ורצתי לקראתה.

אמא הניחה לרגע את המזוודה ומיד אספה אותי אליה. "מדוע נעלמת?" שאלה אמא וזרזה אותי לחזור לשיירה.

"רציתי לשחק עם הסנאי!" הסברתי.

"היה לנו מזל, רוחמק'ה!" סיפרה אמא. "איבדת בדרך את המסרק. מצאתי אותו על השביל, וכך הגעתי אליך".

סיפרתי לאמא על מה שקרה לי ועל האיש ששכב שם, ביער. "למה לא התעורר הדוד?" שאלתי.

אמא היססה לרגע ולבסוף אמרה: "קדימה, קדימה, רוחמק'ה, אסור לנו לאחר. אסור שהשיירה תצא לדרך בלעדינו!"

אמא לא הסבירה לי, אבל לא עברו ימים רבים, והבנתי מדוע לא התעורר האיש בלב היער.

ימי הסתיו התחלפו בימי חורף, והשיירה - עדיין בדרך. אני ואמא והמזוודה צעדנו רועדות מקור ומרעב.

יום ועוד יום ושבוע וחודש.

הגיע האביב. העצים התכסו פרחים, ואנו עדיין צועדות. הנעלים נקרעו, וסמרטוטים עבים כיסו את הרגליים הפצועות שלנו.

הקיץ הגיע, ועדיין צעדנו.

וכך עברה לה שנה ועוד שנה. הבגדים שמילאו את המזוודה, כשיצאנו לדרך, נקרעו. המזוודה התרוקנה.

המזוודה הייתה ריקה, אבל אמא לא הניחה אותה אפילו לרגע אחד.

"למה את נושאת מזוודה ריקה, אמא?" שאלתי.

"בגלל הסוד הכמוס שבה. יום אחד הסוד הזה יחלץ אותנו מכל רע" ענתה אמא.

ואז הגענו אל נהר רחב ידיים, הגבול האחרון. הגבול בין ארצות המלחמה לארץ החופש. מעטים שרדו בשיירה ומעטים הגענו לגבול. הקור, הרעב, ההפצצות, המלחמה, והגרוע מכל - הייאוש - כילו את רוב הפליטים שיצאו לדרך מעיר מולדתי.

מורה הדרך זירז את האנשים העייפים לקום על הרגליים. "את הילדה תיקחי איתך, אשה, אבל את המזוודה המרופטת עליך להשאיר כאן. לא תוכלי לעבור את הנהר עם המזוודה. מהר! עלינו לצאת מיד לדרך! השמש כבר שוקעת!"

אמא לא ענתה ולא זזה. היא החזיקה במזוודה ולא הניחה אותה. נבהלתי. התבוננתי באיש הכועס ובאמא החרדה. אהה, חשבתי לעצמי. מיד משכתי במכנסיים של מורה הדרך הגבוה. "אנא, אדון, תן לנו לקחת את המזוודה. הבובה שלי בתוכה. אין לך בת, אדון? אין לה בובה? אנא... אנא..."

הבכי שלי ריכך כנראה, את מורה הדרך. הוא הביט בי ובאמא ולבסוף אמר: "קחנה את המזוודה ובואנה מהר. בין כה וכה תזרקו אותה למים, לא תוכלנה לעבור איתה את הנהר הגדול".

עברנו את הנהר ברגל. אמא נשאה אותי על הגב, מבוססת בבוץ ובמים, שהגיעו לה עד החזה. והמזוודה?

אמא הרימה אותה מעל הראש, מעל המים. כך חצינו את הנהר. כך הגענו אל החופש. בלילה הראשון מעבר לנהר גילתה לי אמא את סוד המזוודה.

בבוקר קטנה ישבנו זו מול זו. המזוודה הייתה מונחת באמצע בין שתי המיטות שלנו. "רוחמק'ה", אמרה אמא בחיוך: "הגיע הזמן לגלות לך את הסוד של המזוודה". לרגע הזה חיכיתי.

אמא התכופפה, הוציאה מתחת למיטה אבן ואמרה: "עכשיו אפתח את המזוודה ואגלה לך את הסוד".

אמא הכתה באבן על דופן העץ של המזוודה. מנעול הברזל החלוד נשבר ונפל מיד. הדפנות התפרקו לשבבים. אמא חטטה בין השבבים כמחפשת משהו – ולא מצאה דבר ...

מבט מיואש היה בעיניה. אמא זרקה את האבן ופרצה בבכי. הבכי הראשון מאז פרוץ המלחמה...

"מה היה במזוודה?" שאלתי את אמא, מלטפת ומעודדת אותה.

אמא לא ענתה. היא בכתה ובכתה, ורק אחרי זמן רב היא נרגעה וסיפרה.

"כשהנאצים התקרבו לעיר, מיהרתי לסאמק הנגר, השכן שלנו. את זוכרת את סאמק?" שאלה.

נענעתי בראשי, כן. זכרתי, כמובן.

"סאמק, אמרתי לו, 'המשיכה אמא, 'בחצר זו גדלנו יחד ובגרנו יחד. ועכשיו, כשעלי לברוח עם רוחמק'ה הקטנה, עזור לי להכין מזוודה ולהטמין בה את שבע מטבעות הזהב העתיקות שבאו לי בירושה.

המטבעות יצילו אותי ואת רוחמק'ה הקטנה בעת צרה.

"סאמק לא אמר דבר. הוא לקח את המטבעות, ולמחרת הופיע עם המזוודה הזאת ואמר: 'יהי אלוהים עמכן, יקרות שלי!' מובן שהאמנתי לו. הייתי בטוחה שהוא הטמין את המטבעות בתוך המזוודה, ולמטבעות אין זכר"...

מיד התחלתי לחטט בין השבבים. חיפשתי מתחת למיטה של אמא, גם מתחת למיטה שלי. בין השברים גיליתי את אחת הזוויות של המזוודה, שנשארה שלמה.

"אולי כאן?" הראיתי לאמא.

"הרי ראית ששברתי את שאר הזוויות, הן היו ריקות," ענתה אמא מיואשת.

"אולי בכל זאת? נסי שוב, אמא!"

אמא הרימה את האבן, ובשארית הכוח הכתה את הזווית. צליל מתכתי נשמע. שבע מטבעות הזהב של אמא התגלגלו לכל עבר. "את רואה רוחמק'ה, סאמק לא בגד בנו. הוא לא בגד רוחמק'ה!"

למחרת עם שחר, ועם תרמילים על הגב, עלינו על האונייה שהרימה עוגן והפליגה לארץ ישראל.

